

MINISTERIET FOR BØRN, LIGESTILLING,
INTEGRATION OG SOCIALE FORHOLD

Folketingets Retsudvalg

Departementet
Holmens Kanal 22
1060 København K

Dato: 6. maj 2014

Tlf. 33 92 93 00
Fax. 33 93 25 18
E-mail sm@sm.dk

Under henvisning til Folketingets Retsudvalgs brev af 9. januar 2014 følger hermed ministeren for børn, ligestilling, integration og sociale forholds endelige svar på spørgsmål nr. 409 (REU alm. del). Spørgsmålet er stillet efter ønske fra Pernille Skipper (EL).

Ansvarlig: Anr
Sagsnr. 2014-896

Spørgsmål nr. 409:

”Ministeren bedes redegøre for retstilstanden vedrørende afvisning af uregistrerede unionsborgere på natcaféer drevet efter servicelovens § 110 særligt i forhold til dansk ret og særligt i forhold til EU-retten.”

Svar:

Efter serviceloven er det en betingelse, at en person har lovligt ophold her i landet, hvis pågældende skal kunne benytte sig af tilbud efter loven. Dette gælder også i forhold til forsorghjem og herberger etableret efter servicelovens § 110.

Optagelse på botilbud efter servicelovens § 110 kan ske ved direkte personlig henvendelse – det såkaldte selvmøderprincip – eller ved henvisning fra offentlige myndigheder. Det er boformens leder, der har kompetencen til at træffe afgørelse om, hvorvidt en person opfylder betingelserne for at kunne optages på et forsorghjem. I denne afgørelse indgår både en konstatering af, om kravet om lovligt ophold er opfyldt, og en vurdering af, om pågældende tilhører målgruppen for et § 110 tilbud, som gælder for personer med særlige sociale problemer, som ikke har eller ikke kan opholde sig i egen bolig, og som har behov for botilbud og for tilbud om aktiverende støtte, omsorg og efterfølgende hjælp.

EU's regler om ret til ophold hører under Justitsministeriets område. Herom oplyser Justitsministeriet følgende: ”Det følger af opholdsdirektivet (direktiv 2004/38), at unionsborgere har ret til at opholde sig som turister i et andet EU-land i tre måneder og som reelt arbejdssøgende i seks måneder (og

herefter så længe de kan dokumentere, at de søger arbejde og har reelle chancer for ansættelse) under forudsætning af, at de kan forsørge sig selv og ikke er en urimelig byrde for værtslandets sociale system. For ophold af denne karakter er der ikke krav om registrering hos statsforvaltningen.

Det følger af EU-Domstolens praksis, at en førstegangshenvendelse til en social foranstaltning i almindelighed ikke er nok til, at en unionsborger efter EU-retten kan anses for at udgøre en urimelig byrde for værtslandets sociale system. Opholdsretten fortabes derved ikke alene af den grund. Det beror således på en konkret vurdering, om en unionsborger, der har en EU-retlig opholdsret som beskrevet ovenfor, udgør en urimelig byrde for det sociale system, hvis den pågældende retter henvendelse til et § 110-tilbud. Der kan til brug for denne vurdering bl.a. lægges vægt på, hvor længe den pågældende har opholdt sig her i landet, om den pågældende har midler til sin egen forsørgelse og på formålet med den pågældendes ophold, dvs. om den pågældende f.eks. kan dokumentere at være reelt arbejdssøgende.

Det er statsforvaltningen, der har kompetence til at træffe afgørelse om personernes opholdsstatus, herunder også ophør af denne. Statsforvaltningens afgørelse kan påklages til Udlændingestyrelsen, jf. EU-opholdsbekendtgørelsens § 34, stk. 1.”

Afslutningsvis kan jeg oplyse, at ministeriet er bekendt med, at det i visse situationer kan være vanskeligt for kommunerne og det enkelte herberg eller forsorgshjem at vurdere, om en uregistreret unionsborger har lovligt ophold og kan have ret til hjælp. Derfor arbejder Ministeriet for Børn, Ligestilling, Integration og Sociale Forhold på en orientering til kommuner og relevante tilbud om reglerne på området.

Manu Sareen

/Anders Møller Jakobsen